

Mločí pověsti

Publikováno: 13.3.2013

<http://salamandr.info/wp-content/uploads/2013/02>

/Salamander from The Story of Alchemy and the Beginnings of Chemistry.jpg Jako potomek draků, červ pronikající plameny, ptáček v plamenech nebo okřídlený pes býval ve středověkých evropských bestiářích často označován náš mlok skvrnitý. První zmínka o takovém tvorovi pochází už z 8. století.

Mnoho druhů mloka vylučuje při ohrožení toxické látky. Rozsah těchto vlastností býval ale velmi přeháněn. Říkalo se, že když mlok obejde strom, může otrávit ovoce, a tak zabít každého kdo ho sní nebo že po pádu do studny může zabít všechny, kteří z ní pijí.

Podle některých autorů vylučovaná mléčná látka, která vlhčí jeho kůži, vedla k myšlence, že by mlok mohl vydržet jakékoli teplo a dokonce hasit ohně. V židovské knize Talmud je mlok uveden jako bytost, která je produktem ohně a každý kdo je potřen jeho krví, bude sám ohněm nezranitelný. Leonardo da Vinci popsal mloka takto: „Nemá zaživací orgány a neživí se ničím než ohněm, v němž neustále obnovuje svou šupinatou kůži“. Údajně se také věřilo, že salamandr žil v ohni a z jeho kokonů lze utkat plátno a ušít šaty nebo brašny. Ty potom budou ohnivzdorné a dokonce bylo doporučováno při jejich čištění vhadzovat je do plamenů.

Ze všech mlokům přisuzovaným vlastnostem byly ty, které se vztahují k ohni nejvíce zmiňované. Mají ovšem jednoduché vysvětlení: Mloci často odpočívají pod kládami, kořeny, pařezy nebo kůrami stromů. Když bylo dřevo přineseno na topení a vhozeno do krbu, z ohně „záhadně“ vylézali probuzení mloci.

Svou bájnou vlastnost si náš mlok skvrnitý do dnešní doby zachoval alespoň v některých svých názvech po celém světě (anglicky fire salamander, německy Feuersalamander, norský brann salamander).

To se mi líbí 1

(van)